

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת נח
שנת תשפ"ו

גלייז
קב"ז

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

טראסט דעם קינד

אריין אין די קינדער א פחד צו טון אן עבירה, און אמונה אין 'שכר ועונש', ווייל אלעס איז תלוי אין די 'אמונה', אז מען מיינט חס ושלום אז דער אייבערשטער איז נישט דא, גייט מען שטילערהייט צו איינעם'ס בריפקעס (טעשיל) און מען גנב'עט ארויס א נאש, אבער אויב מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז דא, ווי קען מען נאך גיין גנב'ענען? דער אייבערשטער איז דאך דא! דער אייבערשטער זעט! מען קען זיך נישט באהאלטן פונעם אייבערשטן!

ווי אזוי צו פרעדיגן אין די קינדער אמונה

ווייזט פאר די קינדער די קאמערע וואס ליגט אויבן אויפן דאך און זאגט זיי: "עטץ זעסט דא דעם קליינעם קאמערע אויפן דאך, דער מנהל קען עס זען אין זיין אפס און דער ראש ישיבה קען עס זען אין זיין אפס, אויך די רעגירונג קען דא אריינקוקן, די זעלבע זאך זאלט עטץ וויסן אז דער אייבערשטער זעט אלעס וואס א מענטש טוט".

נאך א וועג ווי אזוי מען קען אריין פרעדיגן אין די קינדער אמונה, איז דורך רעדן צו די קינדער פון 'תפלה'; די מלמדים זאלן דערציילן פאר די קינדער 'מעשיות פון תפלה' וואס זיי האבן געבעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער האט זיי געהאלפן. אויך איז גוט אויב מען הערט א שיינע 'מעשה פון תפלה' פון א קינד, מען זאל עס אויסרופן אין פתה און איבער דערציילן מיט פאק ציי, "דער אינגל האט עפעס פארלוירן, אדער געדארפט אן עצה, און ער האט געבעטן דעם אייבערשטן, מען פרעגט דעם קינד: "ווי אזוי האסטו געבעטן דעם אייבערשטן?" און דער קינד זאגט: "איך האב געזאגט 'הייליגער באשעפער העלף מיר'".

חדר, איז אריין צו לייגן אין די קינדער אסאך אסאך אמונה אינעם אייבערשטן.

וועט עטץ פרעגן: "פארדעם האט מען געדארפט עפענען די מוסד? אין אנדערע מוסדות רעדט מען דעם נישט פון אמונה?" דער ענטפער אויף דעם איז די מעשה מיטן הייליגן קדושת לוי זכותו גן עלינו; ווען דער הייליגער קדושת לוי איז געווען א אינגערמאן איז ער געפארן צום הייליגן מגיד פון מעזריטש זכותו גן עלינו, ווען ער איז אהיים געקומען האט אים זיין שווער געפרעגט: "וואס האסטו געלערנט ביי זיין רבי?" האט ער געענטפערט: "איך האב געלערנט אז עס איז דא א גאט אויף דער וועלט", האט אים דער שווער אויסגעלאכט און געזאגט: "דו דארפסט פארן צו א רבי צו וויסן אז עס איז דא א גאט? ווער ווייסט דעם נישט אז עס איז דא א גאט אויף דער וועלט; איך וועל אריין רופן די דינסט און איך וועל איר פרעגן צי זי ווייסט אז עס איז דא א גאט אויף דער וועלט, וועט זי אויך וויסן", האט דער הייליגער קדושת לוי געזאגט: "זי זאגט אז עס איז דא א גאט אויף דער וועלט, און איך ווייס עס, איך לעב מיט דעם און איך שפיר עס, דאס האב איך באקומען פון מיי רבי!"

דערפאר וויל איך דא מחזק זיין אלע איינגעשטעלטע פון אונזער מוסד און אלע וואס וועלן הערן אדער ליינען דעם שיעור; דער ציל פון א חדר, א שולע און א ישיבה איז צו פרעדיגן אין די קינדער: "אמונה! עס איז דא א באשעפער! אין עוד מלבדו - עס איז גארנישט דא אויסער דער אייבערשטער! מלא כל הארץ כבודו - דער אייבערשטער איז אין די גאנצע וועלט!"

אז מען גיסט אריין אין די קינדער א שטארקע אמונה, גייט שוין אויטאמאטיש

מיטן אייבערשטן הילף ברענגען מיר איידעם דעם שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פרשת תצוה שנת תשפ"ד לפרט קטן.

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, איך דאנק און לויב דעם אייבערשטן אז איך האב די זכיה אז איך קען מחזק אונזערע טייערע מלמדים, מחנכים, וכל העוסקים במערכת החינוך.

מוהר"ש זכרונו לברכה ברענגט אסאך אין די בריוון דעם לשון המדרש (ספרי נשא, פסקא א): "אין מחזקין אלא למחזקין", דאס מערסטע חיזוק דארף מען געבן פאר די וואס זענען מחזק אנדערע; פאר אלע וואס ארבעטן מיט קינדער און בחורים, פון די יונגסטע ביז די עלטסטע - דארף מען געבן אסאך חיזוק.

דער ציל פון א חדר, שולע און ישיבה

איך וויל בעטן פון אלע מלמדים פון אונזער מוסד היכל הקודש, לאמיר נישט פארגעסן פארוואס מיר האבן געעפנט די חדר, לאמיר נישט פארגעסן דעם ציל פארוואס מיר האבן זיך מוסר נפש געווען צו עפענען די חדר. מיר האבן געעפנט די חדר צוליב איין ציל: אנצופילעווען די קינדער מיט אמונה; אלעס זאל זיך דרייען ארום אמונה - אז עס איז דא א באשעפער.

אונדאי האבן מיר א סדר וואס מען לערנט מיט יעדע יארגאנג; אין די פתה לערנט מען אויס צו מאכן ברכות, אין די פתה לערנט מען שוין אויס אלף בית, דא לערנט מען עברי, דא לערנט מען שוין חומש, דא לערנט מען אויס רש"י אותיות, און אזוי גייט מען ווייטער צו משניות און גמרא, אזוי ווי אין אלע מוסדות, אבער דער עיקר פון אלעם וואס מיר ווילן מיט אונזער

יעדעס ווארט וואס מען זאגט פאר קינדער איז א נצחיות

עס קען זיין אז בשעת מען רעדט צו די קינדער פון אמונה זעט אויס ווי די קינדער הערן זיך נישט צו, ווייל זיי שפילן זיך, איין קינד האלט אין זיין האנט אן אייזן און ער קראצט די האלץ פונעם טיש, [מען דארף אויך אויסלערנען קינדער אז זאכן וואס געהערן פאר די מוסד טאר מען נישט שטעדיגן. מען קען נישט אפשיילן האלץ פון א טיש, און ווער עס וויל שרייבן זאל שרייבן אויף פאפיר אבער נישט אויף קיין טישן אדער ווענט]. א צווייטער קינד האלט א ראבער (גומי) אין זיין האנט און שפילט זיך דערמיט, און אזוי ווייטער, און דער מלמד מיינט אז נאר די דריי קינדער וואס שטעקן אלץ אויס זייערע באקן פארן מלמד צו באקומען א גלעט - זיי הערן אויס, מען דארף אבער וויסן אז אלע קינדער הערן אויס, און יעדעס ווארט וואס מען זאגט פאר קינדער איז א נצחיות, ווען די קינדער וועלן עלטער ווערן וועט ארויסקומען די אמונה וואס מען האט אין זיי אריין געלייגט, אז זיי גייען זיך נישט פארלירן ווען עפעס גייט אנדערש ווי זיי האבן געוואלט.

איך זע דאס ביי מיינע קינדער; אסאך מאל טראכט איך, אלע קינדער מאכן סיומים, אלע קינדער רעדן פונעם אייבערשטן, אלע קינדער האבן מעשיות פון תפלה, נאר מיינע קינדער נישט... אזוי ווי די וועלט זאגט אז דער שוסטער וואס פאררעכט שייך - ער אליין גייט מיט צעריסענע שייך... אבער באמת איז עס נישט אזוי, ווען עס מאכט זיך אז עפעס פאסירט מיט א קינד, הער איך ווי דאס קינד געבט א שריי: "אוי באשעפער", "איך בעט דו אייבערשטער", זע איך פון דעם אז אלע דרשות וואס זיי הערן זיך אונטער און זיי ווייזן נישט בשעת מעשה ארויס קיין אינטערעסע, איז אריין אין זיי.

משה רבינו צעברעכט נישט גלייך די לוחות

איך וויל רעדן פון נאך א נקודה וואס מיר האבן שוין לעצטנס גערעדט פון דעם, אבער אזוי ווי איך האב היינט געלערנט א מדרש אין פרשת כי תשא וואס רעדט זיך פון דעם ענין, האב איך געטראכט אז איך זאל עס נאכאמאל מחזק זיין. [ברוך השם איך לערן מדרש רבה אויפן רבי'נס דרך הלימוד (פמבאר בשו"ת הר"ן סימן עו), וואס דער רבי האט געזאגט מען זאל זאגן די ווערטער בלאט נאך בלאט אן זיך אפשטעלן, און מיט די צייט וועט מען

עס פארשטיין; ברוך השם אז היינט זע איך מורא'דיגע שיינע חזוק אין מדרש].

דער מדרש (שמות רבה, מו, א) באציט זיך אויפן פסוק (שמות לב, ז): "לך רד כי שחת עמך", ווען משה רבינו איז געווען אין הימל צו נעמען די תורה, האט אים דער אייבערשטער געזאגט: "לך רד" - גיי נידער אראפ פונעם בארג, "כי שחת עמך" - ווייל עס האט פאסירט א פחד פון א מעשה, דין פאלק האט פארדארבן, זיי האבן געמאכט אן עגל, שטייט ווייטער (שמות לב, יט): "ויהי כאשר קרב אל המחנה" - ווען משה רבינו איז געקומען נאנט צו די מחנה, "וירא את העגל" - ער האט געזען דעם עגל, "ומחלת" - און די טענה וואס מען האט געמאכט אין פארנט פונעם עגל, "ויחר אף משה" - איז די צאן פון משה געווארן אנגעהיצט, "וישלה מידו את הלחת" - האט ער אראפגעווארפן פון זיינע הענט די לוחות, "וישבר אתם תחת ההר" - און ער האט זיי צעבראכן אונטער דעם בארג.

מען זעט אינעם פסוק, ווען משה רבינו האט געהערט פונעם אייבערשטן אז די אידן האבן געמאכט אן עגל, האט ער נאכנישט צעבראכן די לוחות, נאר ווען ער איז געקומען נאנט צו די פלאץ וואו מען האט געטאנצט מיט די עגל און ער האט אליינס געזען אז די אידן האבן געמאכט אן עגל - דאן האט ער צעבראכן די לוחות.

פרעגט דער מדרש, פארוואס האט משה רבינו געווארט מיטן צעברעכן די לוחות ביז ער האט אליינס געזען וואס זיי האבן געטון, האט דען משה רבינו נישט געגלייבט דעם אייבערשטן? ענטפערט דער מדרש, אונזאי האט משה רבינו געגלייבט דעם אייבערשטן, אבער ער האט געוואלט ווייזן פאר אונז מלמדים, מגיד שיעורים, משגיחים און אלע וואס האבן צו טון מיט קינדער: קוקט, איך צעברעך נישט קיין לוחות, ווייל איך וויל עס קודם אליין זען און מברר זיין אויב עס איז אמת, און אזוי זאלט עטץ טון.

נעם נישט קיין שריט ביז דו ביסט עס אליינס מברר

דאס איז א מורא'דיגע מדרש פאר אונז מלמדים; ווען דו הערסט א מעשה אויף א קינד, צעברעך נאכנישט קיין לוחות; נעם נישט קיין שריט, ווארט ביז דו זעסט אליינס די גאנצע מעשה, און דו ביסט מברר אויב עס איז טאקע אזוי ווי דו האסט געהערט.

אסאך מאל פאסירט אז מען הערט א מעשה אויף א קינד, און מען נעמט אים

אפיר פארוואס ער האט דאס געטון, מען פארשעמט אים און מען געבט אים נאך א פראסק, נאכדעם ווערט מען געוואויר אז די מעשה איז בכלל נישט געווען אזוי, די מעשה איז געווען אינגאנצן אנדערש, און דאס קינד איז בכלל נישט געווען שולדיג.

מען קען נישט גלייבן א מעשה פון א יחיד; נישט קיין חילוק צי א קינד קומט עפעס דערציילן אויף אן אנדערן אדער אפילו דער מענענזשער אדער א מלמד קומט דערציילן א לשון הרע אויף א קינד, מען קען גארנישט גלייבן ביז מען איז עס אליינס מברר אויב עס איז אמת.

אויסהערן און גלייבן דעם קינד

ווען מען הערט עפעס א לשון הרע אויף א קינד דארף מען רופן דעם קינד אין א זייט און הערן די מעשה פון זיין זייט. און ווען מען רעדט צום קינד קען מען נישט אנהייבן שרייען: "זאג מיר די מינוט וואס דו האסט געטון!" ווייל אויב מען ווארפט א פחד אויפן קינד וועט ער נאכדעם נישט וועלן רעדן, מען דארף פרעגן דעם קינד מיט א רואיגקייט: "וואס איז געווען די מעשה? לאמיר הערן פון דיר וואס די מעשה איז געווען, זיי מודה על האמת וועל איך דיר נישט באשטראפן". אויב דאס קינד פארענטפערט זיך אדער ער זאגט אז די מעשה איז געווען אנדערש, דארף מען אים אויסהערן און גלייבן.

אסאך מאל פרעגן מיר עלטערן פון אונזער קהילה, אז זיי האבן א מורא'דיגע פראבלעם מיט די 'סיומים' וואס זייערע קינדער מאכן, ווייל די קינדער זאגן יעדן טאג אז זיי האבן געענדיגט ספר תהלים אדער משניות, און זיי ווייסן קלאר אז עס איז נישט אמת, ווייל עס איז נישט מעגליך אז דאס קינד האט אזוי שטעל געענדיגט. זאג איך פאר די עלטערן, וואס וועט געשען אז דו וועסט ווייזן פאר דיין קינד אז דו גלייבסט אים? ווייז פאר דיין קינד אז דו גלייבסט אים, עס קאסט דאך נישט קיין געלט, וואס דארפסטו געבן פאר דיין קינד אז ער האט געענדיגט תהלים אדער משניות? גארנישט! געב אים א קניפ אין בעקל, אדער די נאש וואס מען געבט סיי ווי שבת ביינאכט נאך די סעודה - זאל ער אויסטיילן! און דאס קינד וועט זיין גאנץ לעבן געדענקען אז מען האט אים אויסגעהערט און געטראסט. [און אונזאי זאל מען זען מיט די צייט אויסצולערנען דעם קינד מיט חכמה אז מען דארף ארויס זאגן יעדעס ווארט קלאר, און עס איז נישט

גענוג בלויז צו קוקן אויף די ווערטער, אדער זאגן האלבטעטע ווערטער.

אויב אן עלטערער ברודער וועט האבן טענות: "פארוואס יענער ברודער קען אויסטיילן די נאש, עס קען דאך נישט זיין אז ער האט שוין אזויפיל מאל געענדיגט תהלים, איך זאג אויך תהלים און איך האב נאכנישט געענדיגט", זאגט מען אים: "קוק נישט אויף יענעם, דאס איז דיין מעשה און דאס איז דיין מעשה (לשון רבינו בספורי מעשיות, מעשה ט' מחכם ומם); דו וועסט קומענדיגע וואך אויסטיילן די נאש, ווייל דו העלפט זייער שיין".

מען דארף ארומדרייען מיט חכמה צו געבן דעם געפיל פאר יעדן קינד אז מען טראסט אים.

מען מוז זיין צייטליך

איך וויל ענק נאכאמאל מחזק זיין אויף דער ענין פון זיין צייטליך, איך ווייס נישט אויב עס איז גענוג אז איך רעד פון דעם איין מאל א וואך ביים שיעור, אפער דארף איך רעדן פון דעם יעדן טאג, ווייל 'ומנים' איז נישט קיין שפיל, עס איז זייער זייער א וויכטיגע זאך.

ברוך השם אז ניין און ניינציג פראצענט פון די איינגעשטעלטע אין די מוסד זענען מלמדים מיט אחריות, זיי קומען יעדן טאג צייטליך [אויסער אמאל אמאל ווען עס מאכט זיך אן אויסנאם]. אפילו עס זאל זיין א האגל, א שניי, א גליטש, אדער היץ, ווייסט דער מלמד אז דאס זענען זיינע קינדער, אויב ער דארף זיין ניין אזויגער אין פתה - איז ער שוין צען צו ניין אין פתה, ער קוקט אויב אלעס איז מסודר, די בעזעם, די שאוול און די טישן, ווייל דאס איז דאך זיין שטוב, זיין זאך; דער מנהל און מנהלת דארף אפילו נישט זיין אין בנן צו זען אויב ער איז דא אדער נישט.

ברוך השם אז אזוי ביין איך געווען אלע מיינע יארן וואס איך בין געווען מלמד, מיר האבן דא מלמדים וואס האבן געלערנט ביי מיר אלס קינד אין חדר, קען מען זיי פרעגן ווען איך פלעג אנקומען יעדן טאג; עס איז נישט געווען אזא זאך איך זאל קומען שפעט.

אפילו ווער עס ארבעט אין א ווערהאוז (מחסן) דארף אויך קומען צייטליך, עס לוינט נישט צו גנב'ענען, אויב מען קומט שפעט דארף מען באצאלן פארן בעל הבית, אפער פאר א מלמד פון קינדער איז עס אסאך הארבער, ווייל מען קען נישט צוריק

צאלן אויב מען קומט שפעט (עיין שיחות הר"ן, סימן רמ)

אנהויב טאג איז די וויכטיגסטע צייט פונעם טאג

די ערשטע האלבטע שעה פון טאג איז די וויכטיגסטע צייט פונעם טאג, עס איז א גרויסע אחריות צו זיין אנהייב טאג באצייטנס אין פתה. דאס איז געזאגט געווארן פאר אלע מלמדים פון אלע יארגענג, אפילו פון נורסערי און קינדערגארטן.

אויב עס מאכט זיך אז מען האט אן אפוינטמענט און מען דארף פאלן א שעה פון חדר, זאל מען עס נישט באשטימען אויף אנהייב טאג, ענדערש זאל מען פרעגן דעם מנהל אויב מען קען אוועק גיין די לעצטע שעה פון טאג, ווייל די לעצטע שעה פון טאג איז מען מער ווייניגער ווי א 'במקום', מען זיצט מיט די קינדער נאר פדי אנצופילן דעם טאג. בעצם וואלט מען שוין געקענט אהיימשיקן די קינדער דריי אזויגער, נאר מען קען דאך נישט אהיימשיקן די קינדער אזוי פרי, דארף מען זיי האלטן אין חדר, אפער מען קען שוין נישט געהעריג לערנען מיט זיי. די עלטע זאך איז מיט די קליינע קינדער וואס גייען אהיים דריי אזויגער איז אויך די לעצטע האלבטע שעה די ווייניגסטע וויכטיג, ווייל סוף טאג קען מען שוין נישט געהעריג לערנען.

אויסלערנען די עלטערע קינדער אז א' איד איז דאווענען

איך האב געזען אין די וויליאמסבורג'ער חדר אז דער פתה א' מלמד לערנט מיט די קינדער עברי אנהויב טאג און נאכדעם דאווענט ער מיט זיי, ווייל דאווענען איז גרינגער ווי אויסלערנען עברי, נעמט ער די ערשטע שעה ווען די קאפ ארבעט גאר גוט און ניצט עס אויף אויסצולערנען עברי, און נאכדעם דאווענט ער און זינגט מיט די קינדער ניוגונים.

דאס איז זייער א גוטע געדאנק ווען מען לערנט מיט יונגע קינדער, אפער מיט עלטערע קינדער דארף מען יא אנהייבן דעם טאג מיטן דאווענען, מען זאל זיי אויסלערנען אז די ערשטע זאך פון א איד איז דאס דאווענען; אוודאי דארף מען לערנען מיט זיי גמרא, רש"י און תוספות, אפער מען דארף זען אז ווען זיי גייען זיין בעלי בתים, זיי גייען גיין ארבעטן, זאלן זיי געדענקען אז א' איד איז דאווענען, דאס דארף זיין די ערשטע

זאך פונעם טאג.

איך טראכט אפער זאל מען אויך געבן פרישטאג פאר די עלסטע פתה נאכן דאווענען, ווייל עס איז א שווערע זאך צו זאגן פאר א בחור פון איין מינוט אויפן צווייטן אז מען טאר נישט עסן פארן דאווענען, דעריבער איז אפער פדאי מען זאל צוגעוואוינען די קינדער פאר זייער בר מצוה אז מען עסט נישט פארן דאווענען. איך זאג נישט מען זאל אזוי טון, אפער איך בעט דעם מנהל זאל אריין טראכטן דערין.

צוויי וואכן צוריק בין איך אוועק געפארן אויף שבת מיט אפאר משפחות וואס העלפן מיר שאפן געלט צו באצאלן די מלמדים, האב איך שבת צופרי פארן דאווענען געזען ווי איינער גייט צו צו די פרידזשידער, ער נעמט ארויס א טשיז קעיק (קעז קוכן) און הייבט אן עסן, דאס איז א זאך וואס איך האב קיינמאל נישט געהאט געזען אין מיין לעבן; ווי קען מען עסן פארן דאווענען? אפילו קאווע איז א גאנצע שמועס אין די פוסקים אויב מען מעג טרינקען פארן דאווענען, אפער עסן טאר מען זיכער נישט! דאווענען דארף זיין די ערשטע זאך פונעם טאג (עיין שלחן ערוך אורח חיים, סימן פט, סעיף ג, ובבאר היטב סעיף קטו יא), האב איך געזען פון דעם אז אויב מען לערנט דאס נישט אויס פון די יונגט קען מען חס ושלום בלייבן צוגעוואוינט צו דעם.

צוביסלעך צולייגן שטיקלעך צום דאווענען

אז מען רעדט שוין פונעם דאווענען וויל איך באמערקן, מען קען נישט דאווענען פרישע תצוה די זעלבע זאל שטיקלעך דאווענען ווי מען האט געדאווענט אנהייב יאר; פרישע תצוה דארף מען שוין האבן צוגעלייגט אסאך שטיקלעך צום דאווענען. דאס דאווענען מיט קינדער איז נישט א זאך וואס מען שטעלט עס אן אנהייב יאר און עס פארט אזוי א גאנץ יאר, דאס איז ארבעט פארן מלמד, דער מלמד דארף צולייגן קאפ ווען ער דארף צולייגן נאך א שטיקל צום דאווענען.

איך וויל דער מנהל זאל שטיין אויף דעם אז די מלמדים זאלן צוביסלעך ארויפוקן דאס דאווענען מיט נייע שטיקלעך, און זיי העלפן מסדר זיין ווען מען זאל צולייגן צו זאגן מיט די קינדער 'הודו', קרבנות און פסוים הקטרת, און אזוי ווייטער.

דער אייבערשטער זאל העלפן, עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה און סייעתא דשמיא, אמן.

ווי אזוי קען איך מאכן מיין אינגל וועלן גיין אין מקוה?

שאַלָּה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

יישר כח פאר'ן ראטעווען מיין לעבן מיט שלום בית, פרנסה, דרך הלימוד, חינוך און נאך און נאך. איך ווייס יעדן טאג פון לעבן אז אויב איך וועל גיין מיט די שכל פון עצתו אמונה, וועל איך מצליח זיין.

מיין יונגסטער זון גייט ווערן דריי יאר אין בערך צוויי חדשים ארום, וויל איך פרגען ווען איז די פריעסטע עלטער וואס מען קען נעמען א קינד אין מקוה ערב שבת.

מיין עלטערער זון גייט שוין ווערן אכט יאר און ער איז נאכנישט געווען אין מקוה, און דאס שטערט מיר זייער. אין אנהייב האט זיך עס אנגעהויבן ווען איך האב געהאט א דזשאב וואס איך האב געארבעט פרייטאג ביז צום זמן, למעשה האט ראש ישיבה מיר געגעבן אן עצה צו נעמען א צווייטן וואס זאל טון מיין ארבעט פרייטאג. שפעטער האט זיך אינגאנצן געטוישט מיין ארבעט, אבער די זאך פון נעמען מיין זון אין מקוה האב איך נישט פארראכטן, יעדע וואך מיט אן אנדערע מעשה, ער זאגט אז ער וויל נישט גיין, ער זאגט אז עפעס באדערט אים, איך ווייס נישט וואס, אפאר מאל פרגע איך אים ניטאמאל ווייל איך ווייס נישט וואס איך זאל טון ווען ער זאגט אז ער וויל נישט גיין. אפאר מאל האב איך געטראכט צו גיין שטרענג, ווער עס איז נישט געווען אין מקוה קען נישט האבן שבת קיין גרעם דזשוס, סאדע אדער נאש, אבער יעצט האב איך שוין בלבולים וואס די ראש ישיבה זאגט אז ווען קינדער ווערן גרעסער קען מען נישט צווינגען ווייל שפעטער וועט ער נישט טון

די זאך וואס מען האט אים געצווינגען.

יעדן פרייטאג טראכט איך וואס פאר א וועג צו גיין און איך קען נישט מחליט זיין, איך האב אים שוין צוגעזאגט אסאך גוטע זאכן אויב ער וועט גיין אין מקוה, אבער דערווייל האט גארנישט געארבעט. איך ווייס אז איך האב נישט גוט געטון, איך האב געקענט טון בעסער, אבער איך וויל דאס פאררעכטן, וויאזוי זאל איך דאס פאררעכטן?

יישר כח פאר אלעם

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת שלח, כ"ג סיון, שנת תשפ"א לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דער עיקר וואס עלטערן דארפן זיך פארלייגן ביי חינוך הפנים והבנות - איז אויסלערנען די קינדער אז מען מוז פאלגן טאטע מאמע, דאס איז דער יסוד ביי חינוך, דאס דארף מען טון ווען די קינדער זענען נאך גאר קליין, ביי צוויי יאר, דריי יאר אלט - ביז די קינדער לערנען זיך אויס צו פאלגן די עלטערן.

רוב עלטערן ווייסן דאס נישט; מען טראכט נישט, אדער מען ווייסט נישט, אדער האט מען נישט קיין כח, מען לאזט די קינדער טון וואס זיי ווילן, די קינדער וואקסן אויף אן דרך ארץ און שפעטער ווען זיי ווערן עלטער קומט ארויס די חוצפה זייער שטארק, דעמאלט איז שוין צו שפעט, דעמאלט קען מען זיי שוין שווער

בייגן צום גוטן.

יא מקוה, נישט מקוה - נישט דאס איז דיין פראבלעם; מען קען זאגן אז מען דארף גיין אין מקוה און מען קען זאגן אז עס איז נישט געפערליך אז דער קינד וויל נישט גיין, נישט דאס איז דער פראבלעם, דיין פראבלעם איז אז דייןע קינדער דארפן וואקסן געזונט, זיי דארפן וויסן אז א טאטע מאמע זאגן יא איז יא און אז טאטע מאמע זאגן גיין איז גיין, מען קען נישט זאגן פארקערט.

בעט דעם אייבערשטן דו זאלסט וויסן ווי אזוי צו רעדן צו דייןע קינדער, ווי אזוי זיי מחגף זיין, ווי אזוי זיי פרייליך מאכן; מיט תפלה וועסטו זוכה זיין צו ערליכע קינדער, ערליכע אייניקלעך, עס וועלן זיך ציען שיינע דורות פון דיר.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(עצתו אמונה פרשת קרח תשפ"א)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חיוזוק יומי אימעיל chinuchgilyon@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיוזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080

בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370